nouă

Legea perseverenței

Am găsit aluzii la ea în capitolele anterioare, dar acum trebuie să ne ocupăm expres de modul în care funcționează această lege în univers.

Pentru început, ne vom referi la binecunoscuta povestire a puiului de găină și a oului. În faza premergătoare nașterii, plăpânda creatură se află într-un mediu ambiant lipsit de orice primejdii. Învăluit de întuneric, ferit de zgomote și protejat de intemperiile naturii, el se simte numai bine acolo.

La un moment dat însă găoacea în care găsea atâta confort nu-i mai prieste. E tot mai strâmtă și stinghereste mișcările aripioarelor, ale ciocului și ale ghiarelor aflate în continuă creștere.

Vedeți, viața are în ea ceva care strigă: „Eu trebuie să cresc." Oamenii și animalele au sădită în ei nevoia de a crește și de a fi liberi.

Și astfel puișorul nostru începe să bată în coajă. El nu pricepe, dar așa a rânduit Dumnezeu lucrurile dinainte ca el să lovească întruna - „cioc, cioc, cioc" - tot mai tare, pe măsură ce-i sporesc forțele. Și nu trece mult timp până când ciocăniturile sale vârtoase fac o spărtură în zidul cochiliei. Mai dă de vreo câteva ori din cioc și gata, a ieșit afară. Acum e liber să umble în largul lui, să se întindă, să-și rotească privirile încotro vrea. A început o nouă fază în viața lui.

Oamenilor le-a venit o idee: ce-ar fi dacă le-ar da ei o mână de ajutor drăgălașilor puișori, grăbind procesul ieșirii lor din găoace și scutindu-i de efortul spargerii cu ciocul?! „V-o spargem noi, din afară, și astfel vă scoatem mai repede la lumină," le-au zis ei. Dar prin această scurt-circuitare a procesului stabilit de Dumnezeu, ei omoară bieții puișori, care se nasc morți, nefiind în stare să reziste nici o clipă la realitățile aspre ale noului mediu înconjurător.

Am numit acest principiu al lui Dumnezeu Legea Perseverenței. Vom vedea că ea are o importanță crucială pentru reușita în viață și, mai ales, pentru o viață reușită în cadrul împărăției.

Anumite riscuri sunt indisolubil legate de noua viață și dezvoltare a oricărei ființe – de pildă, riscurile libertății – dar Dumnezeu ne pregătește pentru acele riscuri, prin perseverența și sforțarea noastră, întărindu-ne mușchii pentru fiecare fază din procesul creșterii. A refuza să facem sforțări înseamnă a rămâne pe loc, a rămâne piperniciți.

Isus ne-a învățat următoarele cu privire la Legea Perseverenței într-un pasaj bine-cunoscut celor mai mulți creștini:

> *„Cereți și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți și vi se va deschide. Căci oricine cere primește; cine caută găsește; și celui ce bate i se va deschide. Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? Sau dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce I le cer!"*[1]

Vom prinde mai bine sensul pasajului când vom afla că verbele „a cere", „a căuta" și „a bate" au fost scrise, în textul original grec, la timpul prezent imperativ, ceea ce înseamnă că ar trebui să redăm îndemnurile de mai sus astfel: „***Cereți încontinuu***, și vi se va da; ***căutați încontinuu***, și veți găsi; ***bateți încontinuu***, și vi se va deschide!" Tatăl dă „lucruri bune celor ***care I le cer încontinuu***."

Cum am văzut deja, El a mai făcut și următoarea afirmație: „împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală pun mâna pe ea."[2] Cu alte cuvinte, nu ți se dă de-a gata. Puiul de adineaori a trebuit să bată mult și constant până când „i s-a deschis". Cele mai multe din tainele lui Dumnezeu se dobândesc prin eforturi susținute. La fel e cu binecuvântările lui Dumnezeu.

Unii creștini au fost greșiți învățați, spunându-li-se că tot ce trebuie

[1]Matei 7:7-11
[2]Matei 11:12

să faci dacă vrei să obții ceva de la Dumnezeu este să rostești cuvântul credinței, să nu te îndoiești și vei primi lucrul respectiv. Asta nu e departe de adevăr, decât că lasă afară importanta Lege a Perseverenței. Dumnezeu eliberează încetul cu încetul toate lucrurile bune ale împărăției și ale lumii celor care fac eforturi. De pildă, Iacob s-a luptat toată noaptea cu un înger, până a devenit Israel, adică prinț al lui Dumnezeu. Avraam a așteptat o sută de ani până să-l aibă pe Isaac, pruncul făgăduinței. Locuitorii regatului de sus Iuda au așteptat și s-au luptat șaptezeci de ani în robia Babilonului, până când Dumnezeu i-a adus înapoi în patrie.

Asta nu neagă nevoia de a cere cu credință, de a nu te îndoi și de a primi apoi ceea ce ai cerut. Dar de multe ori acești pași sunt doar începutul procesului, a cărui împlinire poate dura ani de zile.

Iată exemplul de perseverență pe care ni l-a dat Isus:

> *Și El le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage neîncetat și să nu se lase. Le-a zis: „Într-o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: <<Răzbună-mă pe potrivnicul meu!>> Un timp n-a vrut să-i facă dreptate. Dar până la urmă și-a zis: <<Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și pe oameni nu-i respect, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, o voi răzbuna, ca să nu vină mereu să-mi bată capul.>> Și Domnul a spus: „Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va răzbuna oare pe aleșii Săi care strigă zi și noapte către El, și pentru care rabdă îndelung? Vă spun că îi va răzbuna îndată. Dar, când va veni Fiul Omului, va găsi El oare credință pe pământ?"*[3]

Isus i-a cunoscut îndeaproape pe oameni, cum nimeni altul nu-i putea cunoaște. El știa că vom avea tendința să le lăsăm repede de treaba începută, să devenim inconsecvenți și delăsători. De aceea, ne-a îndemnat insistent să persistăm, atât în rugăciune, cât și în toate aspectele vieții.

> *Apoi le-a mai zis: „Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el la miezul nopții și-i zice: <<Prietene, împrumută-mi trei pâini, căci a venit la mine, din călătorie, un prieten al meu și n-am ce-i pune*

[3]Luca 18:1-8

înainte;>> și, dacă dinăuntrul casei lui, prietenul acesta îi răspunde: <<Nu mă tulbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt în pat; nu pot să mă scol să-ți dau,>> vă spun: chiar dacă nu s-ar scula să i le dea pentru că-i este prieten, totuși, pentru stăruința lui supărătoare tot se va scula și-i va da tot ce-i trebuie."[4]

Nu înceta să ceri, a spus El, nu înceta să cauți, nu înceta să bați! Să nu te temi chiar de larma pe care o vei crea. Mai degrabă aceptă Dumnezeu asta decât lenea și nepăsarea. El are nevoie de oameni care vor asuda muncind din răsputeri, care nu se vor da bătuți nici chiar atunci când se vor poticni, când vor simți că nu mai pot. Asemenea copiilor care învață să umble, ei se vor ridica din nou și vor păși mereu înainte. Căci ei știu că, asemenea copilului, ai cărui mușchi îl vor ajuta să facă pași tot mai siguri, odată și odată vor alerga pe calea spirituală așa cum fuge sprinten copilul de îndată ce a prins puteri și a învățat să umble.

În zbuciumatele zile de la începutul formării bisericii, aflăm din cartea Faptele Apostolilor, că Pavel și Barnaba au străbătut ținuturile Listrei, Iconiei și Antiohiei, „întărind sufletele ucenicilor și îndemnându-i să stăruie în credință și spunând că în împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri.![5]

Aveau să apară conflicte, au spus ei, folosind în textul original un cuvânt tradus în engleză prin „tribulații", dar care denotă ideea de „presiune", în special presiuni exercitate asupra duhului. Această presiune sau tribulație era considerată în Noul Testament drept generatoare de tărie spirituală, de statornicie, având menirea să ducă la împlinirea caracterului credinciosului.

Să nu uităm că avem un vrăjmaș, care se numește Satan. Una din tacticile sale de predilecție în efortul său neobosit de a-i face pe copiii Domnului să se poticnească și să cadă este să aducă peste ei descurajare și deprimare. De aceea Biblia îi îndeamnă de repetate ori pe creștini să aibă răbdare, să nu se lase bătuți, să persevereze.

[4]Luca 11:5-8
[5]Fapte 14:22

Satan toarnă mereu în urechile noastre minciuni de felul: „Tu nu ești bun de nimic. Nu vezi, că n-ai realizat nimic până acum ... Nu ești pe calea bună ... Ce te face să crezi că tu nu vei reuși unde alții au dat greș?" sau „N-ai suficiente resurse ca să poți îndeplini sarcina respectivă ... Nimic n-o să se aleagă de făgăduințele acelea despre care credeai să sunt de la Dumnezeu ... " și așa mai departe.

Astfel nu e de mirare că adesea suntem descurajați și să ne dăm bătuți. Dar în clipa aceea principiile împărăției încetează să mai funcționeze în viața noastră iar noi suferim înfrângere.

Desigur înfrângerea cea mai mare pe care o poate cunoaște cineva este sinuciderea. Ocupă locul doi, după accidentele auto, pe scara cauzelor mortalității tineretului națiunii noastre. Atâția oameni deznădăjduiți au renunțat să mai lupte, nemaiputând face față copleșitoarelor probleme cu care au fost confruntați, neîntrevăzând nici o rază de speranță în starea tot mai deprimantă a lumii înconjurătoare. Și astfel se lasă târâți în groaznicul act de a-și curma viața, viață care, de fapt, nici nu le aparține.

Chiar profetul Ilie a coborât în valea unei asemenea disperări. Tocmai trăise una din biruințele sale cele mai mari, înfrângerea preoților lui Baal printr-o mare minune făcută de Dumnezeu, și, normal, era epuizat mental, emoțional și fizic. Izabela voia să-l omoare. Nu e de mirare că l-a copleșit întristarea.

„Destul! ... " a strigat el. „Doamne, ia-mi viața, căci nu sunt mai bun decât părinții mei."[6]

Dar Dumnezeu nu l-a lăsat să cadă, să se dea bătut. Nici pe noi nu ne lasă căzuți, ci dorește să fim mereu treji în fața pericolului descurajării și deprimării. Trebuie să fim conștienți de uneltirile vrăjmașului nostru. Trebuie să ne împotrivim lui și el va fugi de la noi. Dumnezeu nu va îngădui ca încercarea și ispita să ne biruiască, dacă dorim să rămânem în picioare, ci va găsi o cale de izbândă pentru noi.[7] El ne vrea perseverenți, căci El va duce totul la îndeplinire.

[6]I Împărați 19:4
[7]Vezi 1Corinteni 10:13

Lecțiile istoriei

Chiar dacă Dumnezeu nu ne-ar fi dat alte descoperiri decât Legea Perseverenței, împreună cu Legile Reciprocității și Folosinței, am fi avut de ajuns pentru a schimba lumea. Pentru asta, nu trebuie să privim mai departe decât la câteva exemple din propria noastră istorie națională.

Gândiți-vă la Abraham Lincoln, care a devenit unul din cei mai mari conducători guvernamentali și morali pe care i-a avut America. Realizările lui impresionante nu au venit însă decât după ce acesta a trecut prin numeroase eșecuri personale, inclusiv falimentul și nesfârșitul șir de munci „de jos" pe care a trebuit să le accepte ca să se întrețină. Astfel toate luptele, greutățile și rănile produse l-au echipat în mod special pentru domeniul în care avea să-și aducă contribuția cea mai de seamă.

Gândiți-vă la Thomas Edison. Acest fruntaș al inventatorilor din toate timpurile a trebuit să treacă prin sute de experiențe nereușite, înainte de a face epocala descoperire a luminii electrice. El a pus uimitoarele sale realizări pe seama a „două procente inspirație și nouăzeci și opt de procente transpirație" - formula clasică a eforturilor perseverente depuse de oricine a realizat ceva în viață.

Gândiți-vă la Frații Wright. În regiunea rar-populată a țărmului Nord Carolinei, ei s-au luptat cu intemperiile, cu batjocurile oamenilor și cu greutățile financiare. Au construit, s-au împotmolit. Apoi au reconstruit și iar s-au împotmolit, dar până la urmă au zburat. Și lumea n-a mai fost la fel de atunci încoace.

În propria mea viață și lucrare, prin harul lui Dumnezeu, am învățat imperativul perseverenței. În 1959, având doar 70 de dolari în buzunar, m-am mutat cu familia în regiunea Tidewater, cu dorința sădită de Dumnezeu în sufletul meu de a înființa un post de radio și televiziune creștin, care să dea slavă Domnului. Atât eu, cât și misiunea a trebuit să trecem prin doi ani de lupte și eforturi până când am transmis primul program. Au urmat alți zece ani de sforțări, chinuri și greutăți, până când am obținut a doua stație. Dar după aceea creșterea a fost tot mai pronunțată, pe măsură ce perseveram și

învățam lecțiile împărăției.

În cuptorul acesta de foc, asemănător în atâtea privințe cu tribulațiile puiului din găoace, ne-am maturizat cu toții până când am fost apți să conducem o lucrare de anvergură mondială. Cu înțelepciunea care se capătă numai după ce ai trecut prin încercări și acum le poți privi de la distanță, zâmbim când ne gândim cum ne-a obligat Domnul să folosim tot ceea ce ne dăduse până la limitele maximei utilități, înainte ca El să ne înlocuiască lucrul respectiv cu altul nou. Până a nu ne muta în noul nostru sediu internațional actual din Virginia Beach, El ne-a pus să utilizăm fiecare centimetru pătrat de spațiu disponibil din vechea clădire. Umplusem toată curtea de rulote, care țineau loc de birouri și încăperi de lucru pentru o mare parte a personalului. În plus, închiriasem alte birouri din diverse puncte ale regiunii, zilnic împingând la maximum ingenuitatea și răbdarea noastră. Toate acestea însă ne pregăteau în chip minunat pentru următoarea fază a lucrării noastre; eram întăriți pentru un nou mediu înconjurător, pentru noi și sporite sarcini de lucru. Dobândeam maturitate în singurul mod în care o poate dobândi un creștin.

În 1979 am făcut o incursiune în istoria misiunii noastre, CBN, și am constatat că Domnul luase cei 70 de dolari inițiali ai noștri și-i făcuse să se dubleze exponențial în fiecare an al perioadei respective. Doar prin harul și îndurarea Lui, El ne călăuzise pe cărarea legilor Reciprocității, Folosinței și Perseverenței.

În schimb, dacă ne-ar fi încredințat prea repede responsabilitatea unei lucrări creștine de proporții mondiale, cu bugeturi de zeci de milioane de dolari, negreșit ne-am fi prăbușit sub povara lor. Însă El, în atotștiința Sa, își conduce copiii Săi după legile Sale, chiar înainte ca aceștia să le cunoască sau să le aplice.

După cum s-a exprimat marele învățător biblic, Donald Grey Barnhouse: „Dumnezeu se folosește de stejari, nu de ciuperci." Așadar, nu chiar perseverența și tăria sunt marile virtuți ale stejarului?